

[Frank Jensen]

ti på ordet og stemme Kristeligt Folkepartis lovforslag om fri oprettelse af universiteter i Danmark igennem. Så kunne alle, der gerne ville have en videregående uddannelse, bare sørge for, at der blev oprettet en institution, der ville optage dem.

Men det siger sig selv, at det ville være galimatias at drive vores universitetspolitik så langt ud, for det at oprette frie universiteter og stemme Kristeligt Folkepartis lovforslag igenem her i Folketinget giver jo ikke undervisningsministeren flere penge. Og det er penge, der er afgørende for, om vi får flere studiepladser, og om vi også kan få den kvalitet ind i uddannelserne, som vi gerne vil.

Så man kan sige, at det lovforslag, som Kristeligt Folkeparti har lagt til behandling i folketingsalen i dag, reelt ikke ville løse vores adgangsbegrænsningsproblem, tværtimod.

Det vil bare sætte flere institutioner til at dele de alt for få penge, der i forvejen er til forskning og til videregående uddannelse.

Det er sjældent – meget sjældent – jeg er enig med Jyllands-Postens lederskribent, men her den 10. januar i det nye år oplevede jeg for en gangs skyld at være enig med Jyllands-Postens lederskribent, som skrev, at det forslag, Kristeligt Folkeparti her har fremsat, er at drive frihedsidealet for langt. Vi er enige om, at vi har en god tradition i Danmark for frie skoler, og at vi skal bevare den, men også at tale om frie, private universiteter er at drive frihedsidealet for langt.

Vi skal i de kommende år sørge for, at vore eksisterende universiteter og højere læreanstalter får de nødvendige ressourcetilførsler, så de kan højne kvaliteten af deres forskning, så vi kommer op på internationalt niveau. Og vi skal også sørge for, at vi i de kommende år får etableret det tilstrækkelige antal uddannelsespladser, så vi ikke oplever, at vi skal afvise i tusindvis af unge, som ønsker at få en nødvendig uddannelse for at klare sig i det danske samfund. Det er den egentlige opgave for os som politikere, det er den egentlige uddannelsespolitiske udfordring her i 1990'erne.

Man kunne også vælge at se Kristeligt Folkepartis forslag som en dyb kritik af de seneste års centralisme i universitetspolitikken, hvor der er gjort alt for at centralisere beslutninger i Frederiksholms Kanal i Undervisningsministeriet, flytte pengene ude fra institutionernes

budgetter ind til puljeopbygning i ministeriet osv. Og hvis det er sådan, det er tænkt, er der tilslutning til, at vi får gjort op med centralismen, med at holde institutionerne i et jerngreb i ministeriet, og til at føre beslutningerne tilbage til de ansvarlige på institutionerne, til deres ledelse, til deres medarbejdere, til de studerende, sådan at vi undgår, at politikere og centrale embedsmænd skal gå og planlægge ned i detaljen for den enkelte institution.

I Socialdemokratiet har vi netop opfordret undervisningsministeren til, at vi får en styrelseslovsreform, der sørger for, at vi får ført beslutningerne tilbage til de ansvarliggjorte på institutionerne, så de bliver i stand til at lave en langsigtet planlægning.

Det er vores opgave, og derfor hilser vi det velkomment, hvis undervisningsministerens ord her i dag skal tages som udtryk for, at ministeren nu ønsker at få en egentlig aftale, et egentligt forlig, om en reform af vores styrelseslov for de højere læreanstalter. Det ser vi frem til, og vi håber, at undervisningsministeren nu vil trække i arbejdstøjet.

Med dette vil jeg sige til Kristeligt Folkeparti, at vi altså ikke kan fremme det foreliggende forslag. Vi ønsker en reform af styrelsesloven, men vi kan ikke fremme et forslag om, at der skal oprettes private universiteter i Danmark.

Eva Møller (KF):

Vi kan i Det Konservative Folkeparti meget vel følge både tankegangen og logikken i det foreliggende forslag fra Kristeligt Folkeparti om frie universiteter, og det kan vi set i lyset af den tradition, vi har her i Danmark for frie skoler og dermed for frit uddannelsesvalg. Regeringen var da også i sin redegørelse om et åbent marked for de videregående uddannelser inde på tanken om, at eksisterende institutter kunne blive selvejende. Derfor er tanken om selvejende eller frie institutter og universiteter ikke fremmed for os i Det Konservative Folkeparti.

På den anden side, hvis vi skal have en nyskabelse af denne art, er det klart, at der er mange ting, der skal belyses. Jeg vil her blot pege på to, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt vi i et så forholdsvis lille land som Danmark, hvis vi spreder de højere læreanstalter ud på endnu flere institutter end de øjeblikkelige – og vi har jo netop med den begrundelse i en række til-